

Taaak priatelia. Prvý krát sa vám po dlhom čase ozývam z Moskvy, kde pracujem v kostole sv. Oľgy v časti Ľublino. (Ak budete mať cestu okolo, zastavte sa na kávičku :). Teraz nie som v Rusku, no opíšem aspoň jeden príbeh človeka, ktorého som v Moskve stretol. Neskôr napíšem viac... Pri rozhovore s jedným mladým mužom – bývalým bezdomovcom v Moskve mi on položil otázku: „Otec Robert, čo mám robiť? Pomôžte mi nájsť seba samého. Ja neviem, kto vlastne som, čo mám v živote robiť, ako vlastne žiť...“ Keď sme sa viac a viac rozprávali, rozpovedal mi svoj príbeh.

Keď bol ešte malý – mal asi 3 roky, v jeden krásny deň prišiel za ním otec a povedal: „Synku, tu v Sovietskom zväze sa nedá zarobiť a ja chcem čosi dosiahnuť, ja chcem zarobiť poriadne peniaze. Odchádzam do Ameriky...“ Malý Saša vedel, že to nie na pár dní, že je to na celý život, pretože ten, kto zuteká nedovolené za hranice Sovietskeho zväzu, už sa vrátiť do normálneho života nemôže – buď bude uväznený alebo zabitý. Tak či tak, už nikdy v živote ho neuvidí, nechytí do rúk jeho ruky, nikdy sa už s ním nezahrá, neoprie sa oň, nikdy ho už otec nechytí do náručia, do svojho bezpečia. Kričal na otca: „Prečo? Prečo? Nechod', prosím, prosím!“ Otec však aj napriek všetkému odišiel – zvíťazila v ňom túžba po peniazoch. Posledné, čo povedal bolo: „Ale, synku, neboj sa! Veď ti budem posilať každý mesiac peniaze!“

Čo z tých tvojich peňazí? Koľkí otcovia aj dnes – neodchádzajú od svojich detí na celý život preč, iba každý deň do roboty, prichádzajú neskoro unavení a keď sa ledva vyspia, znovu musia do roboty. Nechajú deťom aj manželke každý mesiac peniaze, ale to nestačí. To naozaj nestačí. Život je aj o niečom inom ako o peniazoch. Áno, peniaze sú potrebné, ale mnohí sme už chytení v pavučinách pôžičiek, ich splácania, kariérneho postupu a dnešného novodobého otrokárskemu systému, v ktorom sme z našich mužov urobili novodobých otrokov, pracujúcich deň noc bez oddychu, bez nedele, bez nároku na čas pre svoju rodinu: „Chceš prežiť? Tak makaj! A nezabávaj sa s deťmi a manželkou. Nie! Nesmieš! Ty musíš pracovať! Prečo? To nech

Ťa nezaujímá - my si predsa musíme nadžgať peňaženky!“

(Mimo záznamu: **Apelujem s celou silou akou len môžem na tých politikov a podnikateľov, ktorí s týmto systémom môžu niečo urobiť: "Zastavte to! Pretože osudy mnohých tisícov zničených synov a dcér budú požadované aj z vašich rúk! Zastavte toto duchovné odumieranie ľudí v mene "väčšieho blahobytu" v mene peňazí a vašich ziskov. Nikdy vám takto získané peniaze neprinesú šťastie a pokoj! Naopak - rozvrátia aj vás a vaše rodiny, vaše deti. Zastavte to, kým nie je neskoro!"**)

... A tak sa potom takýto muž-otrok vracia domov a nájde deti, ktorým nerozumie, ktoré sa ho stráčia, nevedia sa s ním porozprávať, on sa snaží, ale akosi sa stratila dôvera medzi nimi a tak sa už domov tak rýchlo nevracia. Načo? Ved' doma ho nik nečaká, nik sa na neho neteší. Aj manželka už akosi ochladla. A potom príde alkohol, iné ženy, kolegyne v práci a začne sa kolotoč úplného rozrušenia rodiny a vzťahov, z ktorých vychádzajú zničené existencie synov a dcér, ktoré budú celý život podvedome hľadať svojho ideálneho otca, ktorého chceli mať vedľa seba, ktorý by s nimi strácal svoj drahocenný čas, ktorý by sa neustále neponáhľal, ale chytil by ich do náručia a povedal: „Vieš, synu, dcérka moja, taká aká si, taký aký si, si nádherný a krásny, a presne takého ťa mám rád, a som na teba hrdý...“ Tieto slová hľadajú tisíce mladých i starších mužov a žien na našej planéte a tak často sa iba viac a viac sklamú. Ak im to nedá otec, svojou čistou mužskou láskou, ťažko im to nahradí niekto iný v ich živote. Jediný najschopnejší je ten Nebeský Otec – Boh. No koľkí ho vôbec nehľadajú, koľkí nie sú schopní vo svojom hľadaní ho nájsť...

Drahý otec, zastav sa prosím! Peniaze sú dôležité, áno, ale aj ty sám si dôležitý, dôležitejší ako tie prekliate peniaze. Ožeľ tých pár peňazí, príď skôr z roboty, vzopri sa proti novodobému otrokárskemu systému, ktorý z teba urobil iba chladný stroj na výrobu peňazí a vráť sa späť k živým milovaným tvorom, ktoré si priviedol na tento svet a daruj im seba – strácaj s nimi svoj čas, svoju čistou mužskú lásku, pretože si v ich živote NENAHRADITEĽNÝ – nikto ťa nedokáže nahradiť. To čo máš dať, môžeš dať iba ty, nikto iný. Pamätaj. Nestrácaj drahocenné minúty svojho času, prosím -- Ak toto urobíte všetci otcovia, nikto vás nebude môcť prinútiť a znova zotročiť. Ak to urobia len niektorí z vás, znova sa zohnú ešte nižšie vaše chrby aj kolená...

Saša teda ostal sám, na celý život bez otca. Otec nechal svojej manželke kopy peňazí, ktoré zarobil ešte v Sovietskom zväze a odišiel. Čo myslíte, čo urobila matka s tými peniazmi? Mohla dlhé roky žiť bez problémov so svojím synom. Ona? Otvorila dokorán svoj byt a pozývala každý deň svojich priateľov a neskôr kohokoľvek, aby s ňou pili, zabávali sa a všetko ostatné, čo dospeli pod vplyvom alkoholu dokážu stvárať. Prevrátila svoj byt na verejné miesto pre všetkých alkoholikov, neskôr aj narkomanov a všelijakých zvrhlíkov, ktorí vedeli, že nejaká pošetilá žena

im tam zadarmo dá všetko, čo si len zažiadajú. A malý Saša sa dennodenne na to všetko musel pozerať. Utekal odtiaľ preč, vlastná matka ho často vyhánala, absolútne sa o neho nestarala, starala sa len o seba, o seba, o seba... „Znenávidel som svoju matku, otec Robert“ – povedal mi so zatrpknutým hlasom Saša, „ Za to, že bola dennodenne naliata v alkohole, s každým druhým či tretím mužom...“ Nedopovedal... vedel som, čo sa preháňa v jeho hlave. Hrôza, hrôza... „Povedal som si vtedy: Nikdy v živote nebudem takýto hnus robiť, nikdy!“ – pokračoval Saša. „No viete, otec Robert, to, čo sa do vás 1000 krát dennodenne dostáva a zažiera sa hlbšie a hlbšie, to vás neskôr aj zlomí. A tak som v 15-tich začal s kamarátmi piť viac a viac a neskôr aj s kamarátkami a kamarátmi robiť také veci, že je to hrôza rozprávať...“ Bolo mi fyzicky zle z toho všetkého, čo mi začal hovoriť, čo všetko vykonal vo svojom živote s ľuďmi okolo. Všeličo som už počul, ale toto bolo moc. Nechápal som, ako mohol tak dobrý a pokorný človek, ktorý teraz sedí vedľa mňa, urobiť tak strašné veci. Teraz som už tak trochu chápal, prečo má v sebe tak veľký chaos, prečo nespoznáva samého seba, prečo nevie, kto vlastne je. Zlo, ktoré konal, jeho dušu akoby mačetou rozrezalo na márne kúsky. A teraz, keď chce tieto kúsky dať opäť dokopy, akosi už nevedno cez tú spleť rán a trhlín, kto to vlastne je. Zlo má strašnú moc rozbiť dušu na kúsky. Ale tu som niekde začal veriť v to, že jediný, kto má šancu toto všetko dať do poriadku a znovu zrodiť takúto dokmásanú a znetvorenú dušu do pôvodnej krásy, je iba a jedine Boh. Bezmocne som stál pred touto dušou, ktorá sa mi odkrývala viac a viac..., lapajúc po jedinej nádeji – po Tvojich rukách, Bože – jediných, ktoré môžu aj nemožné urobiť možným...

Saša pokračoval s tým, že postupne padol s alkoholom tak hlboko, že sa hanbil vrátiť domov: „Aby ma matka uvidela v takom stave, v ktorom som ju ja nenávidel? Nie, to som nemohol dovoliť. Hanbil som sa sám pred sebou a tak som sa dobrovoľne stal bezdomovcom. Túlal som sa po všelijakých dedinkách a mestách na severe Ruska až som sa nevedno ako dostal až do Moskvy. Tam som sa snažil nájsť si prácu, ale nakoniec ma z každej vyhodili buď preto, lebo som začal strašne piť alebo preto, lebo som všetko kvôli alkoholu postrácal. Stále som veril, že sa to dá, že to mám v rukách, ale postupne to šlo aj s tou nádejou dolu vodou. A keď som v jednu noc úplne opitý preliezal jeden plot, príliš neskoro som si uvedomil, že namiesto ostnatých dráпов na ostnatom drôte sú žiletky, ktoré ma pri páde cez plot úplne dorezali. Keď som na mol opitý na zemi zaspával videl som iba, ako sa mi z úplne prerezanej ruky leje krv. Nič, bolo mi to jedno... Zobudil som sa až na to, ako ma vyhánajú z nemocnice so zaviazanou rukou s hnusom v očiach, len aby som už vypadol. Nevie, ako som sa tam dostal, kto ma do nemocnice zaviezol, no sám som sa tam určite nedostal. Rany mi nepozašívajú, hlavne tú na ruke, a tak všetko začalo hnisať, strašne bolieť a nešlo tú infekciu zastaviť. A tak som sedel nikým nepovšimnutý a naozaj už iba čakal na smrť... Muselo to takto dopadnúť? Spomínal som si na podobnú situáciu pred pár rokov, keď som bol ešte na severe a už ako bezdomovec som chodil z jedného verejného bytu do druhého. Tam ich bolo veľa v každom meste – každý vedel, že tam dostane zadarmo alkohol. A pri jedných „kamarátoch“ pri alkohole som nejako nešikovne spomenul peniaze. Mysleli si, že ich mám veľa. A tak priateľsky ma opili ešte viac a keď ma už vyvádzali von, zaviedli na miesto, kde nik nechodil a tam vytiahli železné tyče a začali ma mlátiť kde len prišlo. Pochopil som, že chcú peniaze. Ale oni ma chceli zabiť. Rozbili mi úplne hlavu na kúsky, ruky, nohy, všetko, čo sa len dalo. Mysliac si, že som mŕtvy, našli len pár rubľov a so znechutením zatiahli ešte ďalej, kam už naozaj nikto nikdy nechodil, nech tam skapem. Nevie, akou náhodou, no teraz viem, že to bolo Boh, sa tam zrazu objavili dvaja

Študenti a obrovskou náhodou mal jeden z nich mobil, čo vtedy nikto nemal. On zavolať záchranku. Keď ma však priviezli k lekárovi a on sa na mňa pozrel, len kývol znechutene rukou a povedal: „Toto? Tento kus mäsa mám operovať? Veď to už ani nežije, ani na človeka sa nepodobá... Nie, nebudem...“ A odišiel k iným pacientom. Keď asi po dvoch hodinách skončil a chcel odísť, sestry ho na kolenách prosili: „Doktor, on ešte dýcha, prosíme...“ So znechutením ma dával do poriadku. Nepočujem na jedno ucho, tvár mám doničenú, mozog už nepracuje, ako predtým... ale podarilo sa mu nemožné. No ani vtedy mi to nestačilo, aby som sa zastavil a začal žiť novým životom. Znova som padol na dno... To bolo pred pár rokmi. A teraz, keď som sedel s rozrezaným telom, infekciou všade, chcel som už sám naozaj umrieť....

Znova náhodou šiel okolo jediný priateľ z bezdomovcov a on, keď ma videl, zaviedol ma k sestram Matky Terezy v Moskve. Tie ma obväzovali celý mesiac každý deň v obrovských bolestiach, no nakoniec sa postupne všetko na tele zahojilo. Potom ma zobrali do svojho domu, aby som ako iní bezdomovci mohol začať nový život. Staral som sa zo všetkých síl, ako som len vládol – veril som, mal som nádej... no ten zlý život mal väčšiu silu a opäť ma stiahol k alkoholu a znova som sa prepadol do bezdomovského života.“ „Ale prečo? Prečo si znova začal piť, keď si mal nový život na dosah ruky?“-spýtal som sa nechápavo Sašu. „Otec Robert, keby ste len vedeli, aký mám v duši chaos, aký som vnútri stratený. Ja neviem, prečo som začal znova piť, bolo to silnejšie ako ja...“-dodal so sklopenou hlavou a pokračoval: „No po určitom čase ma sestry ledva ledva zobrali ešte raz... Chcel som, naozaj.. veľmi... no znova to bolo silnejšie... znova som padol späť... A keď som sa zobúdzať v noci na to, že do vás s celou silou kope tlupa mladých ľudí – viete, keď si môžete beztriestne kopnúť do bezdomovca, tak si kopnete – to sme ľudia, však? Zabili by ma, keby som nezutekal do záhrady k sestram Matky Terezy. Tam bolo bezpečne. No sestry o tom nevedeli, že tam nocujem. Až raz jedna sestra to spozorovala. Prichádzala ku mne, rozprávala sa so mnou, zaujímala sa, kto vlastne som... Tie rozhovory boli svetlom. Ona potom prosila na kolenách matku predstavenú aj macocha z Ameriky, ktorá prišla od otca, aby ma ešte posledný krát zobrala do domu. To sestry nikdy nerobili, také boli pravidlá. No odvtedy ako ma po tretí krát vzali späť do domu, až do teraz nepijem a žijem normálnym životom so svojou prácou a bytom. Je to už niekoľko rokov...“-dokončil svoje rozprávanie Saša. „A aký bol rozdiel medzi tými prvými dvoma pokusmi a tým tretím, kedy si už nadobro prestal piť. Veď to boli tie isté sestry.“ – spýtal som sa Sašu. „Nie, otec, nie. Tá jedna sestra, tá, ktorá ku mne prichádzala do záhrady.“-povedal Saša s ťažkým hlasom a odmlčal sa na chvíľu. Potom ledva počuteľne so slzami v očiach ticho povedal: „Prvý krát v živote – prvý krát, som cítil, že niekto má o mňa naozajstný záujem. Chápete? O mňa... Prvý krát som cítil, že niekto ma má aspoň trošku rád...“ Neudržal som slzy ani ja...

Vtedy som si pomyslel: „Tak teda nestačí, môj Pane, iným iba pomáhať... tak ako pomáhali všetky ostatné sestry. To nič nerieši... Pomáhať s naozajstnou láskou ako tá jedna sestra. Iba to dáva skutočnú silu vstať a vydržať. Vedomie, že niekomu na mne naozaj záleží. Že nie som len kus v rade na pomoc. Že som „niekým“ v očiach niekoho, nie len jedným z mnohých. Kto vlastne odo mňa cíti skutočný záujem, skutočnú lásku? V tme nelásky, v ktorej mnohí žijú celý život, môžem aspoň trošku zasvietiť svojou nefalšovanou skutočnou láskou a pomôcť im uveriť,

Moskva 1 - Otcovia! Ste nenahraditeľní!

Napísal Balek Robert

Nedeľa, 16 Január 2011 21:53

že sú hodní milovania, že život má zmysel, ak je aspoň jeden človek, ktorému nie som ukradnutý, kto ma má naozaj urkytého v srdci ako vzácny poklad.

Saši zažiarila maličkým svetlom jediná sestra a dokázal sa vymaniť z toho bahna. Tento kúsok svetla mu dal silu vzoprieť sa všetkému a uveriť vo vzkriesenie... Ako málo niekedy stačí, a ja tak strašne utekám a počítam, koľkých som zachránil a nezachránil som vlastne nikoho. Koľko krát v živote som pocítil od iných, že ma majú radi, a nezmenil som môj život tak, ako Saša... Raz v Otcových očiach bude on veľký a ja malý, pretože dokázal omnoho viac ako ja...

Neboj sa zastaviť tam, kde iní v behu utekajú, neboj sa mať naozaj rád tých pár ľudí, ktorých v živote stretneš, ktorých máš vedľa seba. Nemusia to byť bezdomovci, môže to byť tvoj otec, brat, syn, dcéra, muž, spolužiak, sused... Nemusíš všetkých milovať. Stačí jedného dvoch – ale naozaj úprimne zo srdca, nie narýchlo, povrchno, ale tak aby to aj oni pocítili. Lebo len tieto chvíle budú raz tvojím bohatstvom naveky – chvíle, v ktorých sme človeka oproti sebe milovali čistou nefalšovanou opravdivou láskou a touto láskou ho opäť zrodili k životu. No pamätaj, že nik nedokáže naozaj milovať, ak nie je milovaný. Preto otvor srdce v dôvere a nechaj sa milovať Tým, kto ťa stále objíma a zľúba boskami a ostane stáť pri tebe, aj keď všetci odídu, Tým, ktorý zomrel namiesto teba, aby si ty mohol žiť naveky s ním – tak veľmi ťa miluje... Pretože ktokoľvek dokáže milovať len vtedy, ak sa otvorí na jeho nekonečnú čistú a večnú LÁSKU.

P. Robert Balek SVD, misionár v Rusku